1

Хлопчаком я вишпортував міни
Із важенних весінніх грунтів,
Вдалині
рожевіли руїни,
Поряд пролісок перший зацвів.

Треба дуже спокійно вдивитись,
Перевірити кожне стебло.
Ось і міна.
Куди-бо їй дітись?!
Розгортав я поволі "кубло".

Детонатори в кожній "каструлі",
Три сталевих ростки,
три чеки.
І сталеві округлені кулі,
В них доцільно плескаті боки.

Вже не вірю,
що справді було це.
Чом так легко я ризикував?
А на кулях тих сяяло сонце,
Я коробки страшні розкривав.

Зайвий рух — і за ним небуття.
Виправлять було б помилку пізно.
Та дароване, мабуть, первісно
На щось інше було це життя.

2

Якщо я не учасник війни,
То не думайте, люди, неначе
Тим стражданням не знаю ціни,
Від яких і дорослий заплаче.

Я учасник жахкого вогню,
Коли вікна і двері палали,
Бомбували мене день по дню,
"Мессершмітти" прицільно стріляли.

Я з тридцятого в світі живу.
І роками для фронту не вийшов.
Та сьорбнув я біду фронтову
Серед білих воронезьких вишень.

Я частенько в лікарнях лежу —
В череп влучила куля тодішня.
Про дороги я вірші пишу...
Власне, це вже розмова про інше,

Не бентежте мене і рідню,
Що медалі нема — це ж деталі.
Я учасник жахкого вогню,
Що, здається, вартіше медалі.